U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Václava Novotného v právní věci **žalobce BIOFAKTORY PRAHA**, spol. s r. o., se sídlem Praha 9 – Horní Počernice, Na Chvalce 2049, zastoupeného JUDr. Zdeňkou Korejzovou, advokátkou Patentové, známkové a advokátní kanceláře v Praze 1, Spálená 29, proti **žalovanému Úřadu průmyslového vlastnictví**, Praha 6, A. Čermáka 2a, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2000 č. j. O-63648-91,

takto:

I. Žaloba se **odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci se z účtu Nejvyššího správního soudu **vrací** zaplacený soudní poplatek 1000 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Zdeňky Korejzové, advokátky se sídlem Praha 1, Spálená 29 do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce podal dne 15. 6. 2000 žalobu u Vrchního soudu v Praze, jíž se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2000 č. j. O-63648-91 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 15. 7. 1999 o výmazu slovní ochranné známky č. 173168 ve znění „VITAMIX“ z rejstříku ochranných známek a napadené rozhodnutí potvrdil. Z odůvodnění jeho rozhodnutí vyplývá, že dne 27. 7. 1993 zapsal Úřad do rejstříku ochrannou známku č. 173168 ve znění „VITAMIX“, jejímž majitelem je firma BIOFAKTORY PRAHA, spol. s r. o., Praha. Dne 23. 9. 1997 navrhla firma Vitakraft-Werke Wührmann & Sohn, SRN, výmaz této ochranné známky s odůvodněním, že napadená ochranná známka je zaměnitelná s jeho prioritně staršími mezinárodními ochrannými známkami v odůvodnění rozhodnutí žalovaného uvedenými. Žalovaný dospěl k závěru, že napadená ochranná známka není schopna bezpečně odlišit jí označené výrobky od stejných a podobných výrobků označených namítanými ochrannými známkami č. 2R172555, č. R439739 a č. 503920. Žalobce podanou žalobou namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

Vrchní soud v Praze ve věci nerozhodl do 31. 12. 2002. Podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb. věc převzal Nejvyšší správní soud, který ji dokončí podle

ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb. (§ 130 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.).

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ústředního orgánu státní správy (§ 2 odst. 1 bod 4 zákona č. 2/1969Sb.) dne 15. 6. 2000, tedy za účinnosti části páté o. s. ř. v jejím znění do 31. 12. 2002 upravující správní soudnictví. Dne 1. 3. 2003 nabyl účinnosti zákon

č. 150/2002 Sb. – soudní řád správní, který upravuje pravomoc a příslušnost soudu jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví a postup soudů a účastníků řízení a dalších osob ve správním soudnictví. Podle jeho ustanovení § 2 ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.

Dne 1. 1. 2003 nabyla účinnosti část pátá občanského soudního řádu upravující řízení ve věcech, o nichž bylo rozhodnuto jiným orgánem. Podle § 244 odst. 1 o. s. ř. (v jeho znění od 1. 1. 2003) rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popř. smírčí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu (dále jen „správní orgán“) podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení.

Vzhledem k právní úpravě účinné od 1. 1. 2003 bylo nutno zkoumat, zda v daném případě napadeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o veřejném subjektivním právu žalobce nebo zda rozhodl o jeho právní věci, která vyplývá z občanskoprávních, resp. obchodních vztahů. V prvém případě by totiž byla dána pravomoc projednat žalobu ve správním soudnictví, v druhém případě by byla dána pravomoc projednat věc na návrh v občanském soudním řízení.

Soud vychází z toho, že žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl na návrh třetí osoby podle § 25 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb., o výmazu ochranné známky „VITAMIX“, zapsané v České republice pod č. 173168 z rejstříku ochranných známek. Majitelem známky byl žalobce. Žalobce s výmazem své ochranné známky nesouhlasí.

Podle právní teorie ochranné známky (tovární nebo obchodní známky) jsou průmyslovým právem (průmyslovým vlastnictvím) a patří spolu s autorskými právy a věcnými právy k právům absolutním. Poskytují oprávněné osobě určitá oprávnění k tzv. nehmotnému statku, přičemž každá třetí osoba se musí zdržet zasahování do výkonu těchto práv. Označují se také jako práva k nehmotným statkům. Nehmotným statkem se rozumějí projevy osobnosti a výsledky tvůrčí duševní činnosti, jakož i další hodnoty mající hospodářský význam (např. obchodní jméno apod.). S hospodářskou – podnikatelskou

činností bezprostředně souvisejí, neboť podle zákona č. 137/1995 Sb. jeho § 1 ochrannou známkou je označení..... určené k rozlišení výrobků nebo služeb pocházejících od různých podnikatelů..... . Kdo je podnikatelem stanoví obchodní zákoník v § 2 odst. 2 a v odst. 1 téhož ustanovení definuje, co se rozumí podnikáním (.....soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku). Žalobce tedy uplatňuje ochranu své ochranné známky, nesouhlasí s jejím výmazem z rejstříku, neboť výmazem ochranné známky z rejstříku provedeným Úřadem podle § 25 ochranná známka zaniká [§ 24 odst. 1, písm. d) zákona č. 137/1995 Sb.] a žalobce přestává být jejím majitelem a pozbývá tak právo používat ji při svém podnikání k rozlišení svých výrobků nebo služeb od výrobků nebo služeb pocházejících od jiných podnikatelů. Žalobce tedy uplatňuje právo na ochranu svého vlastnictví a svého podnikání. Žádá tedy ochranu svého práva vyplývajícího z občanskoprávních resp. z obchodních vztahů, o kterém podle zvláštního předpisu rozhodl žalovaný (§ 1 odst. 1 zákona č. 14/1993 Sb.). Žalovaný v této

věci nerozhodl o veřejném subjektivním právu žalobce a žaloba ve správním soudnictví je v tomto případě nepřípustná podle § 68 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb.

Soud postupoval proto podle ustanovení § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. a žalobu odmítl s tím, že v poučení, které žalobci poskytuje, uvádí, jak má dále žalobce postupovat, aby jeho práva byla chráněna zákonem stanoveným způsobem, tedy aby se domohl soudní ochrany.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, které bylo ukončeno odmítnutím žaloby.

Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč v souladu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, když odmítnutí projednání věci je třeba v daném případě považovat pro poplatkové účely za odpovídající zastavení řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

Žalobce může do 1 měsíce od právní moci tohoto usnesení podat v této věci žalobu podle části páté občanského soudního řádu v jejím znění od 1. 1. 2003 k příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu.

V Brně dne 26. 6. 2003

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu